

— tā nosaka, ka ieinteresētajai sabiedrības daļai ir jābūt piekļuvei pilsētplānošanas lēmumam, kāds ir aplūkots pamatlietā, jau kopš procedūras attiecīgās iekārtas atļaujas saņemšanai sākuma;

— tā neļauj atbildīgajām valsts iestādēm ieinteresētajai sabiedrības daļai liegt piekļuvi šādam lēmumam, pamatojoties uz komercinformācijas vai rūpnieciskās informācijas konfidencialitātes aizsardzību, ko paredz valsts vai Savienības tiesību akti, lai aizsargātu likumīgas saimnieciskas intereses, un

— tai nav pretrunā tas, ka nepamatots atteikums nodot ieinteresētās sabiedrības daļas rīcībā pilsētplānošanas lēmumu, kāds tiek aplūkots pamatlietā, pirmās instances administratīvā procesa laikā var tikt labots otrās instances administratīvā procesa laikā ar nosacījumu, ka joprojām ir iespējami jebkādi risinājumi un ka situācijas labošana šajā procesa stadijā attiecīgajai sabiedrības daļai joprojām ļauj īstenot faktiski ietekmi uz lēmuma pieņemšanas procesa iznākumu, kas ir jāpārbauda valsts tiesai;

3) Direktīvas 96/61, kas grozīta ar Regulu Nr. 166/2006, 15.a pants ir jāinterpretē tādējādi, ka ieinteresētajai sabiedrības daļai šajā tiesību normā paredzētās prasības ietvaros ir jābūt iespējai lūgt tiesai vai neatkarīgai un objektīvai ar likumu izveidotai atbildīgajai institūcijai likt veikt pagaidu pasākumus, lai īslaicīgi apturētu atļaujas piemērošanu minētās direktīvas 4. panta izpratnē, kamēr tiek gaidīta galīgā lēmuma pieņemšana;

4) valsts tiesas lēmums, kas pieņemts valsts procesa ietvaros, ar kuru tiek īstenoti pienākumi, kuri izriet no Direktīvas 96/61, kas grozīta ar Regulu Nr. 166/2006, 15.a panta un Konvencijas par pieeju informācijai, sabiedrības dalību lēmumu pieņemšanā un iespēju griezties tiesu iestādēs saistībā ar vides jautājumiem, kas parakstīta Orhūsā 1998. gada 25. jūnijā un Eiropas Kopienu vārdā apstiprināta ar Padomes 2005. gada 17. februāra Lēmumu 2005/370/EK, 9. panta 2. un 4. punkta, ar kuru tiek atcelta atļauja, kas tika piešķirta, pārkāpjot minētās direktīvas noteikumus, pats par sevi nevar tikt uzskatīts par nepamatotu apdraudējumu apsaimniekotāja tiesībām uz īpašumu, kas ir aizsargātas ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 17. pantu.

Tiesas (pirmā palāta) 2013. gada 17. janvāra spriedums (Oberster Gerichtshof (Austrija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) — Georg Köck/Schutzverband gegen unlauteren Wettbewerb

(Lieta C-206/11) ⁽¹⁾

(Patērētāju tiesību aizsardzība — Uzņēmēju negodīga komercprakse iekšējā tirgū attiecībā pret patērētājiem — Dalībvalsts tiesiskais regulējums, kurā paredzēta izpārdošanas pasludināšanas iepriekšēja atļauja)

(2013/C 63/03)

Tiesvedības valoda — vācu

Iesniedzējtiesa

Oberster Gerichtshof

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītājs: Georg Köck

Atbildētāja: Schutzverband gegen unlauteren Wettbewerb

Priekšmets

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Oberster Gerichtshof — Eiropas Parlamenta un Padomes 2005. gada 11. maija Direktīvas 2005/29/EK, kas attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi iekšējā tirgū attiecībā pret patērētājiem un ar ko groza Padomes Direktīvu 84/450/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 97/7/EK, 98/27/EK un 2002/65/EK un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 2006/2004 (Direktīva par negodīgu komercpraksi) (OV L 149, 22. lpp.), un it īpaši tās 3. panta 1. punkta un 5. panta 5. punkta interpretācija — Dalībvalsts tiesiskais regulējums, kurā paredzēta izpārdošanas pasludināšanas iepriekšēja atļauja

Rezolutīvā daļa:

Eiropas Parlamenta un Padomes 2005. gada 11. maija Direktīva 2005/29/EK, kas attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi iekšējā tirgū attiecībā pret patērētājiem un ar ko groza Padomes Direktīvu 84/450/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 97/7/EK, 98/27/EK un 2002/65/EK un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 2006/2004 ("Negodīgas komercprakses direktīva"), ir jāinterpretē tādējādi, ka tā nepieļauj, ka valsts tiesa izdod rīkojumu par komercprakses, kas nav minēta šīs direktīvas I pielikumā, pārtraukšanu tikai tāpēc, ka attiecībā uz minēto praksi nav saņemta kompetentās administratīvās iestādes iepriekšēja atļauja, ja pati tiesa neizvērtē attiecīgās komercprakses negodīgo raksturu atbilstoši minētās direktīvas 5.–9. pantā paredzētajiem kritērijiem.

⁽¹⁾ OV C 301, 06.11.2010.

⁽¹⁾ OV C 226, 30.07.2011